

fattelse, det ærede Medlem gør sig til Talsmand for. Det beviser, at der ikke er nogen landsomfattende Aftale med Hensyn til Murstenspriser; det er ganske givet, at der ikke kan være nogen Aftale, som gaar ud paa Prisfordyrelse, naar Murstenene et Sted sælges 10 Kr. billigere end et andet, særlig naar det er fra en saa stor Virksomhed som den ved Flensborg Fjord, der har en Produktionsevne af ca. 60 Millioner; det betyder dog noget i det danske Forbrug, der i de senere Aar har ligget omkring 200—300—400 Millioner om Aaret.

Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (N. K. Kristensen) talte om Cementpriserne og hævdede, at Stigningen kun havde været 83 pCt. i Forhold til Tiden før Krigen, medens Mursten var steget 152 pCt. Der taler det ærede Medlem dog om noget, som han ikke rigtig ved Besked om, for hvis man sammenligner Murstensprisen før Krigen, 1913—14, med den Pris, som Teglværkerne bærer hjem, vel at mærke, i dette Øjeblik, er der ingenlunde sket en Stigning paa over 100 pCt., endsige 152 pCt. Der bliver naturligvis Tale om et noget større Procenttal, hvis man regner med den Pris, der gives for Mursten paa Byggeplads; men man maa ikke glemme, at en meget væsentlig Del af det, Murstenene koster paa Byggeplads, medgaar til Fragt og Kørselsomkostninger, og dem har Teglværkerne ingen væsentlig Indflydelse, for ikke at sige slet ingen Indflydelse paa. Hvis Fragt og Kørselsomkostninger gik noget ned, vilde naturligvis ogsaa Murstenene blive billigere paa Byggeplads, men naar disse Omkostninger betinger omtrent en Trediedel af Byggepladsprisen og ikke er gaaet ned, er det givet, at Byggepladsprisen maa være steget forholdsvis mere end af Værk Prisen. Teglværkerne kan imidlertid kun regne med det, de faar af Værk; det er det, de faar i Kassen, og det andet gaar med til andre Ting, som vi ingen væsentlig Indflydelse har paa. Jeg vil hævde, at blandt Teglværkerne findes der ingen Aftaler, der betinger for store Priser; der er Konkurrence over hele Landet.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Stæuning): Da de sidste to ærede Talere som Repræsentanter for visse Erhvervsgrene fandt Anledning til at give Oplysninger, kom jeg til at tænke paa, hvor behageligt det havde været, om der ogsaa havde været f. Eks. en Cigarfabrikant, en Skræddermester o. s. v. i dette høje Ting, for saa kunde vi jo have faaet vor Specialkundskab noget bedre orienteret, end den maaske ellers er. Jeg takker i øvrigt for den

Tilslutning, der er ydet Lovforslaget fra to Ordførere, og jeg er sikkert i Overensstemmelse med det høje Ting, naar jeg ikke fordyber mig videre i Sagen, da jeg formoder, at en nærmere Prøvelse dog vil finde Sted.

Der er gjort den Indvending imod mig, at jeg ikke har lagt nogen Begejstring for Dagen. Jeg maa ogsaa erkende, at jeg synes ikke, at dette Lovforslags Form indbød til at være begejstret. Navnlig da det jo kun har en forholdsvis svag Udsigt til at blive til Lov, var der ikke synderlig Anledning til at blive begejstret. Jeg maa mene, at naar Stillingen kun er blevet den, som den her er blevet, med dette private Lovforslag, kunde man akkurat lige saa godt have forhandlet videre paa Grundlag af det Forslag, jeg stillede i det andet høje Ting, og hvis Behandling man til en vis Grad standsede ved det private Lovforslag.

Man har ogsaa bebrejdet mig — navnlig det ærede 8de tingvalgte Medlem (J. V. Christensen) —, at der ikke som Begrundelse for Lovforslaget var nævnt Eksempler, der viser Nødvendigheden af denne Lovgivning. Jeg indrømmer, at en saadan Bebrejdelse kan gøres; men den er ikke berettiget. Saadanne Eksempler kan nemlig ikke fremskaffes, fordi det overhovedet er umuligt for en Minister at fremskaffe Oplysninger af tilstrækkelig Sikkerhed om Prisaftaler, om Maaden, hvorpaa Avancer fastsættes og beregnes o. s. v. Ministeriet er afskaaret fra at skaffe udtømmende Besked herom, fordi man hidtil har nægtet Adgang til at foretage Undersøgelser af denne Art. Det forekommer mig at være en Fejl, men denne Fejl eksisterer, og det har man jo været fuldt vidende om; idet der tidligere har foreligget Forslag om en saadan Adgang til at undersøge Prisforholdene, og denne Adgang har Rigsdagen ikke aabnet.

Det ærede 8de tingvalgte Medlem gjorde ogsaa en Bemærkning om, at i Tidsrummet 1917—21 — tror jeg, det var —, da de fleste Restriktioner, Maksimalpriser og al den Slags var gældende, havde Detailhandlerne den største Indtægt. Det er meget muligt. Men jeg tror, at man ogsaa bør tage den Omstændighed i Betragtning, at Varemængden var begrænset, og at Konkurrence var udelukket, at der i det hele den Gang var saa abnorme Forhold, at naar man vil tale om de Indtægter, Folk havde i de Aar, har man ikke et Grundlag, der egner sig til Sammenligning med normale Aar.

Naar det ærede Medlem endelig gjorde